

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **K. A.**
státní příslušností Republika Uzbekistán
bytem v ČR: P.
zastoupený Mgr. Ing. P. K. C., zmocněncem
adresa pro doručování: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2019 č. j. OAM-408/ZA-ZA11-P15-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakého důvodu byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta. Text odůvodnění napadeného rozhodnutí považoval za zmatečný, podle jeho názoru z něj nevyplývá, ke kterému z jeho vyjádření žalovaný přihlížel a do jaké míry se kterým z nich zabýval.

Podotkl, že žalovaný směřoval skutečnosti plynoucí z jeho vyjádření v jedno a nejasně vysvětlil, na základě jakých informací rozhodl, odkazoval pouze na výsledky pohovoru.

3. Dle něj žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nevyvinul totiž dostatečnou snahu pro zjištění skutkového stavu věci, neopatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, žádosti se nezabýval svědomitě a odpovědně. Žalovanému také vytýkal, že dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a právním závěrům, porušil ust. § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu.
4. Žalobce se cítil být zkrácen na svých právech též tím, že žalovaný rozhodoval v rozporu s ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Poukázal též na ust. § 68 odst. 1 a 3 správního řádu. Podle něj je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a byl porušen § 46 odst. 1 správního řádu, který stanovuje požadavky na správní rozhodnutí. Zmínil též ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný podle jeho názoru zamítl žádost zcela nezákonně a konal dle své libovůle, což odporuje základním zásadám správního řízení. Upozornil na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007 č. j. 4 As 75/2006-52 a na Doporučení č. R(80)2 Výboru ministrů Rady Evropy týkající se mezí správního uvážení. Žalovanému vytýkal, že se s ohledem na osobní situaci žalobce v zemi původu nezabýval možnostmi udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Měl za to, že důvody, které ho vedly k opuštění vlasti a k podání žádosti o udělení azylu v České republice jsou dostačující pro udělení azylu podle ust. § 12 a § 14 zákona o azylu.
5. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané žaloby. Poznamenal, že žalobce se ve svých námitkách pohyboval pouze v teoreticko-právní rovině bez potřebného přesahu do jeho konkrétního azylového příběhu. Odkázal na obsah správního spisu. Podle něj bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha žalobce legalizovat svůj další pobyt v České republice poté, co přišel o svá dřívější pobytová oprávnění. Shledal, že důvody, proč žalobce opustil vlast a požádal o udělení mezinárodní ochrany, jsou pouze ekonomické. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003 sp. zn. 2 Azs 40/2003. Byl toho názoru, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Podotkl, že nebyly prokázány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, nebo doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, ani existenci těchto důvodů žalobce v řízení před správním orgánem netvrdil. Trval na tom, že se dostatečně zabýval žalobcem uplatněnými důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud jde o námitku neposouzení žádosti z pohledu naplnění podmínek dle ust. § 14 zákona o azylu, odkázal na ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 26. 4. 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je tádžické národnosti, dorozumí se rusky, uzbecky a

tádžicky. Je muslimského vyznání, nemá politické přesvědčení. Je ženatý a má čtyři děti, jeho rodina žije v Uzbekistánu. Ve vlasti byl naposledy v srpnu 2018, dne 6. 9. 2018 přiletěl do Prahy. V roce 2005 byl za práci v Německu. V České republice pobýval na základě turistického víza, měl také vyřízenou zaměstnaneckou kartu pro práci v České republice. Je zdravý. O udělení mezinárodní ochrany požádal, neboť v České republice pracoval, ale už mu nebylo prodlouženo vízum, chtěl by v České republice zůstat. Má zde práci, líbí se mu tady, má tu kamarády.

9. Při pohovoru dne 13. 5. 2019 dále sdělil, že se v zemi původu živil jako řezník. V České republice je již přes deset let. Pracuje zde v továrně, ve které se vyrábějí pneumatiky. V Uzbekistánu žil s rodinou v domě svého otce. Se svými blízkými je v častém kontaktu. Z vlasti odešel za práci, neboť tam je málo práce za málo peněz. Do České republiky ho pozvali kamarádi, kteří zde pracovali. V letech 1990-1992 vykonával vojenskou službu někde v severních Čechách. Vlast se rozhodl opustit v roce 2008 nebo 2009. Neměl žádné problémy se získáním víza ani se státní správou v zemi původu. V České republice podal žádost o prodloužení oprávnění k pobytu, ale žádost byla zamítnuta, nejspíš z důvodu nějakých potíží v továrně, kde pracuje. O prodloužení víza žádal s pomocí právníka, ten mu pak poradil, že aby zde mohl legálně pobývat, má požádat o udělení mezinárodní ochrany. Jiné způsoby legalizace svého pobytu na území České republiky nezkoušel. Pokud se bude muset vrátit do Uzbekistánu, bude to pro něj těžké, bude muset začít od začátku. Do budoucna by chtěl dále pracovat zde v továrně. Rodině v Uzbekistánu se daří normálně, když jim posílá peníze, je všechno v pořádku. Nejstarší syn již pracuje, mladší syn a obě dcery ještě studují. V České republice žije jeho synovec.
10. Žalovaný si také obstaral informace o Uzbekistánu, konkrétně informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7. 3. 2019 č. j. 102817/2019-LPTP „Uzbekistán – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“. Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 5. 2019 č. j. OAM-408/ZA-ZA11-P15-2019 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*
13. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
14. K výčtu ustanovení správního řádu, která byla podle žalobce porušena, Městský soud v Praze uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body). Dále soud podotýká, že ust. § 3 správního řádu nemá odstavec 3 a 4, ust. § 32 odst. 1 správního řádu se vztahuje k zastoupení účastníka, který nemá plnou procesní způsobilost, což nebyl případ žalobce, ust. § 46 odst. 1 a § 47 odst. 3 správního řádu se týkají zahájení řízení z moci úřední, přičemž správní řízení v této věci bylo řízením o žádosti (zahájení takového řízení se řídí ust. § 44 správního řádu). K porušení daných ustanovení správního řádu tak v posuzovaném případě ani nemohlo dojít.

15. Zdejší soud má za to, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci (ust. § 3 správního řádu). Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny skutečnosti týkající se okolností jeho odchodu z vlasti, jeho života v zemi původu i v České republice a důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž shromáždil informace o situaci v Uzbekistánu. Na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že důvodem, proč žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, byla snaha o legalizaci dalšího pobytu na území České republiky. Na str. 3 napadeného rozhodnutí pak konstatoval, že: *„z výpovědi výše jmenovaného zcela jasně vyplynulo, že důvodem jeho odchodu z vlasti byly pouze a jen ekonomické důvody, když žadatel sám prohlásil, že ze své vlasti odešel za prací. O mezinárodní ochranu v ČR pak požádal proto, že mu nebylo prodlouženo oprávnění k pobytu na území ČR a jeho právník mu tak poradil, aby za účelem legalizace jeho pobytu požádal o mezinárodní ochranu. Jiné důvody odchodu z vlasti a následného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR žadatel nesdělil a neuvedl ani žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu tam hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Naopak výslovně potvrdil, že ve své vlasti neměl žádné problémy s tamními orgány ani se získáním víza pro cestu do ČR.“*
16. Napadené rozhodnutí je podle soudu odůvodněné dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelným způsobem. Je z něj jednoznačně zřejmé, jaký závěr žalovaný učinil a na základě jakých skutečností. Soud je přesvědčen, že napadené rozhodnutí splňuje požadavky na něj kladené ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
17. S posouzením věci tak, jak jej učinil žalovaný, se Městský soud v Praze ztotožňuje. Žalobce v průběhu správního řízení nevyjádřil žádné obavy plynoucí ze situace ve vlasti, nesdělil žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a zákona o azylu. Takové skutečnosti neuvedl ani v žalobě. Důvody, proč žalobce opustil vlast, byly pouze ekonomické, o udělení mezinárodní ochrany požádal, neboť mu nebylo prodlouženo oprávnění k pobytu na území České republiky a on zde chtěl zůstat a pracovat. K důvodům podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce konstatoval: *„Pracoval jsem tady, ale už mi neprodloužili vízum a chtěl bych tady zůstat. Mám tady práci, líbí se mi tady a mám tady kamarády. Jiné důvody nemám.“* Při pohovoru dne 13. 5. 2019 jednoznačně deklaroval, že ze země původu odjel za prací, neměl žádné problémy se získáním víza ani se státní správou ve vlasti, závěrem podotkl: *„Chci mít zde jenom možnost pracovat.“* Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelem legalizace svého dalšího pobytu v České republice a možnosti zde i nadále pracovat. Uvedl tak pouze ekonomické důvody podání žádosti.

18. V této souvislosti lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020 č. j. 4 Azs 415/2019-24, ve kterém kasační soud shledal: „V případě námitky týkající se nesprávné aplikace § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2003, č. j. 7 Azs 32/2003 - 60. V tomto rozsudku kasační soud aproboval zamítnutí žádosti § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v případě žadatele, který „opakovaně uvedl, že měl ekonomické problémy, proto chtěl do ČR, aby si zde našel práci. Dále výslovně zdůraznil, že udělení pokuty za nenastoupení vojenské služby nepovažuje na rozdíl od špatné ekonomické situace v zemi původu a nemožnosti získat zaměstnání za důvod žádosti o azyl. Ze shora uvedeného je patrné, že hlavním a prakticky jediným relevantním důvodem, pro který stěžovatel žádal o azyl, jsou ekonomické důvody. Tento nikdy neuvedl, že by v zemi svého původu byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, jak stanoví zákon o azylu v ust. § 12, pokud jde o důvody udělení azylu. Stěžovatelův odkaz na zavádějící a účelově kladené otázky v průběhu pohovoru před správním orgánem proto soud shledává jako nedůvodné a účelové.“ Tyto závěry lze bezesbýtku aplikovat také na nyní posuzovaný případ. Stěžovatel totiž v řízení před žalovaným uvedl pouze to, že podal žádost o mezinárodní ochranu proto, že byla zamítnuta jeho žádost o udělení pracovního víza. V zemi původu neměl možnost vydělávat peníze, které potřeboval pro podporu nemocných rodičů a pro založení vlastní rodiny. Platy v Uzbekistánu jsou nízké.“
19. K povaze mezinárodní ochrany zdejší soud také připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2019 č. j. 3 Azs 144/2018-24, ve kterém se uvádí: „Je proto zřejmé, že žádost o azyl nechtěl stěžovatel využít jako prostředek k ukrytí před pronásledováním, ale chápal je pouze jako způsob legalizace svého pobytu, aniž by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.“ Je třeba poznamenat, že k legalizaci pobytu na území České republiky slouží primárně instituty dané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, nikoli ty upravené zákonem o azylu.
20. Pokud jde o námitku žalobce, že se žalovaný měl zabývat též možností udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, Městský soud v Praze odkazuje na ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu, podle kterého jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Vzhledem k tomu, že žalovaný vyhodnotil žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou, neposuzoval v souladu s citovaným ustanovením, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu podle ust. § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle ust. § 14b zákona o azylu. Ani tuto námitku tak soud nepovažuje za důvodnou.
21. Městský soud v Praze uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl pouze ekonomické důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nesdělil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval správně, když žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. srpna 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně